

Από τον τάφο η Ζωή (Πρεσβύτερος Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτουσία](#)

Είναι παρατηρημένο πως κανείς δεν μπορεί να κατανοήσει το βίωμα κάποιου αν δεν περάσει το ίδιο ή κάτι παρόμοιο. Γι' αυτό και τα πάθη του Χριστού, «για να ζήσει ο κόσμος», κατανοούνται στο σημείο που έγιναν, έστω και λίγο, προσωπικά βιώματα.

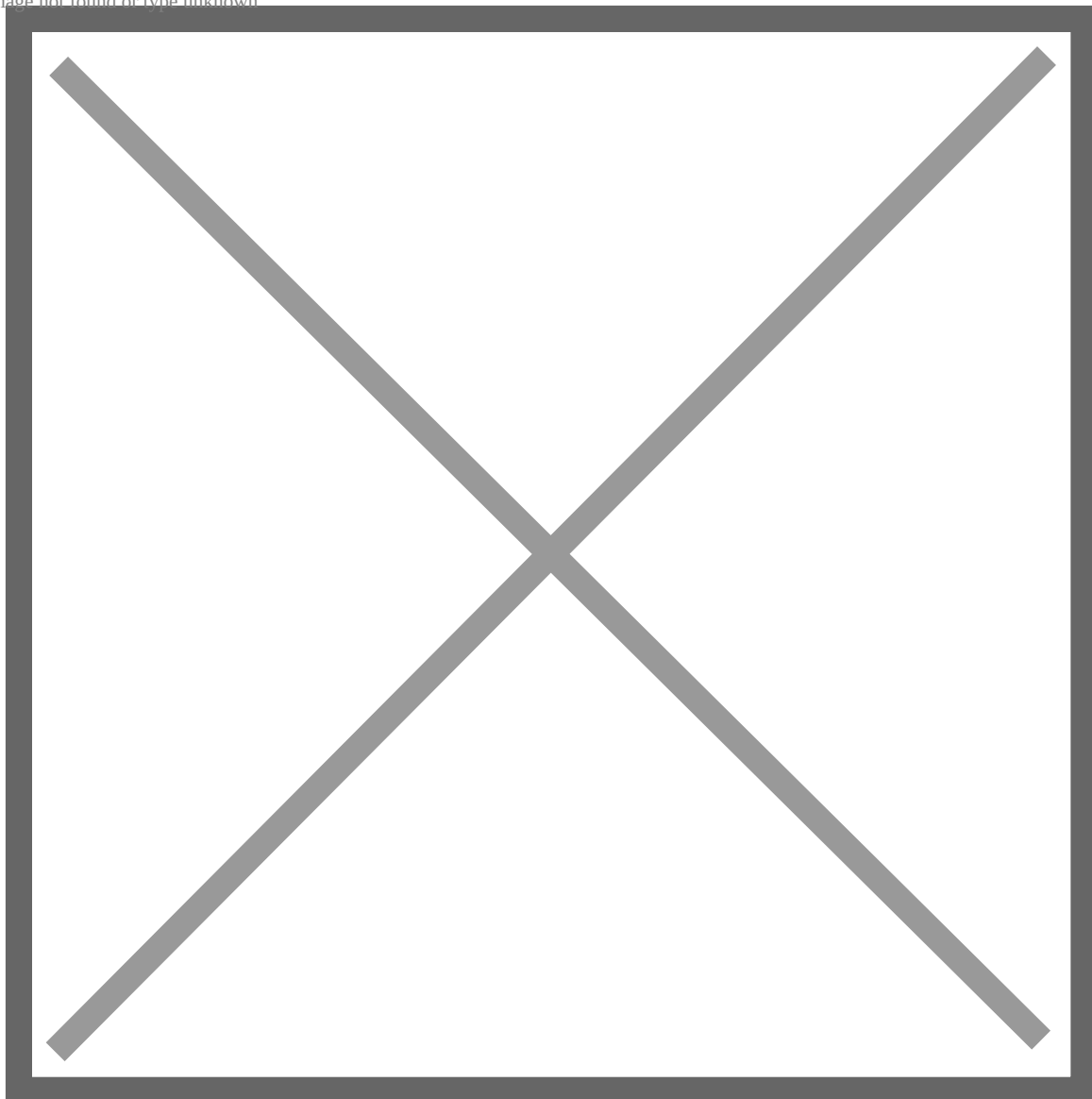
Αλήθεια, πώς θα κατανοήσεις το «περίλυπος έστιν η ψυχή μου έως θανάτου», που ο Κύριος είπε στη Γεσθημανή, αν η καρδιά σου δεν πόνεσε και δεν έφτασες ποτέ σε σημείο συντριβής ακραίο και υπαρξιακά οριακό;

Πώς θα νιώσεις το λόγο Του πάνω στο σταυρό «Θεέ μου, Θεέ μου, ίνα τι με εγκατέλειπες;», αν ποτέ δεν ένιωσες μόνος κι εγκαταλελειμμένος από αυτούς που αγάπησες τόσο, που να είσαι πρόθυμος να θυσιαστείς γι' αυτούς;

Πώς θα ερμηνεύσεις την «εις άδου κάθοδον», αν δεν έφτασες στο «Αμήν», δηλαδή

την ταφόπλακα της αποτυχίας, το απόλυτο ψύχος και το πιο αβυσσαλέο σκοτάδι;

Image not found or type unknown

Ο Επιτάφιος, στολισμένος με λουλούδια και περιποιημένος από την αγάπη των χριστιανών, γίνεται το σημείο της αποτυχίας και ευλογίας του καθενός μας. Γιατί στο αδιέξοδο και την έσχατη ταπείνωση αρχίζει να αναδύεται η ζωή. Όταν όλες οι δικές μας κτιστές κι αδύναμες προσπάθειες καταλήξουν στην αποτυχία, δοκιμάζεται η πίστη μας σε τέτοιο βαθμό που η κραυγή που βγάζουμε, το «Κύριε ελέησον» από τα σκοτάδια της ύπαρξής μας έλκει την αγάπη του Κυρίου μας κι Εκείνος ανασταίνεται μέσα μας και ρυθμίζει τα πάντα κατά το θέλημά Του, που πια είναι και δικό μας, όπως κι εμείς έχουμε γίνει ολότελα δικοί Του.

Να γιατί από τον τάφο του Χριστού, που σηματοδοτεί την ανθρώπινη αποτυχία και το τέλος του έργου Του, αναδύεται η Ζωή. Γι' αυτό ερχόμαστε ιδίως οι πονεμένοι, οι δοκιμαζόμενοι, οι συντετριμμένοι κι ακουμπούμε, κι αγκαλιάζουμε και γονατίζουμε και περνούμε από κάτω από τον Επιτάφιό Του. Γυροφέρνουμε το τάφο

Του για να μυρίσουμε τη Ζωή Του, γιατί ξέρουμε πως είναι «η Ζωή εν τάφω». Γιατί ξέρουμε πως το «τετέλεσται» και την τελευταία Του αναπνοή στο Σταυρό δεν σηματοδοτούν το τέλος, αλλά την αρχή της καθόδου στον Άδη, που εικονίζεται στην Ορθόδοξη εικόνα της Ανάστασης.

Χρειάζεται η εμπιστοσύνη στο Θεό της Αγάπης, της Εσταυρωμένης Αγάπης, για να ελπίζεις την ώρα που σ' εγκαταλείπουν οι δικοί σου. Χρειάζεται να αφήνεις καρδιακά στην πρόνοια και το σχέδιο που έχει για σένα, όταν συνειδητοποιείς την αδυναμία σου, όταν καταλάβεις πως τα δικά σου σχέδια δεν προχωρούν κι όταν όλα γίνονται άνω - κάτω.

Ο τάφος του Χριστού ήταν μέσα σ' ένα κήπο. Ο Επιτάφιος είναι γεμάτος λουλούδια. Ο θάνατος δεν είναι το τέλος. Απ' εκεί αναδύεται η Ανάσταση, η όντως Ζωή.

Προσκυνώντας την εικόνα του Κυρίου, που βρίσκεται στο στολισμένο Επιτάφιο, ας Του αφήσουμε την αγάπη μας, ας εναποθέσουμε τις αποτυχίες και αστοχίες μας, ας αντλήσουμε υπομονή στις δοκιμασίες κι ας βεβαιωθούμε πως Αυτός είναι η αρχή και το τέλος της ζωής μας, ώστε σ' Αυτόν να εναποθέσουμε «εαυτούς και αλλήλους και πάσαν τη ζωήν ημών».

«Κύριε Ιησού Χριστέ, Εσταυρωμένε Κύριε, ποιος μπορεί να κατανοήσει το μυστήριο του θανάτου σου; Πώς γίνεται «η Ζωή εν τάφω»; Κι όμως, ο θάνατός σου έγινε «Ζωή και Ανάσταση» για μας! Γιατί δέχτηκες εκούσια το θάνατο, αρνούμενος ν' αρνηθείς το Σταυρό σου και υπακούοντας στο θέλημα του Πατρός σου.

Κάνε Κύριε, η ζωή μας να εναρμονιστεί με τη δική σου, δεχόμενοι τα γεγονότα που δεν μπορούμε ν' αλλάξουμε, υπομένοντας το δικό μας σταυρό, εμπιστευόμενοι την αγάπη και το λόγο σου ότι «δεν θα επιτρέψεις σε κανένα πειρασμό που ξεπερνά τις δυνάμεις του» (Α΄ Κορ.10,13). Γιατί έτσι θα πορευόμαστε την «τεθλιμμένην του βίου όδον» με χαρά κι ελπίδα αναστάσεως. Αμήν.».